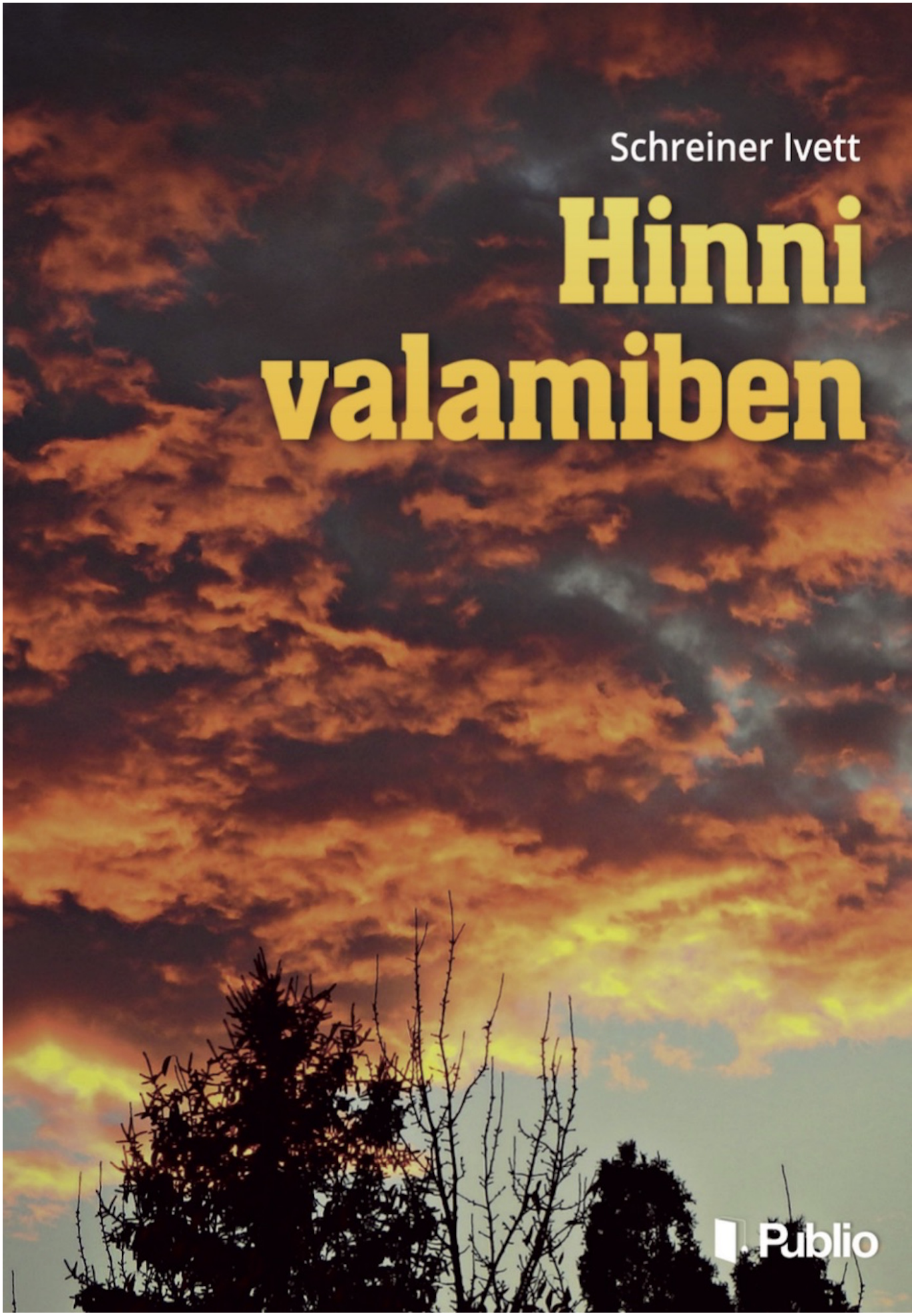
Schreiner Ivett
Hinni valamiben
Publio

Hinni valamiben

Schreiner Ivett

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

I. FEJEZET A VESZTESÉG

Az eső már lassan három hete egyfolytában szakadt. Egy percre se maradt abba, még az éjszakák is az esőcseppek ütemszerű kopogásától voltak hangosak. Prissy már nagyon unta magát a hatalmas házban. Imádott kint lenni a szabadban, de ilyen viharos időben kénytelen volt otthon maradni. A helyzetet az is rontotta, hogy a szülei már negyedik napja voltak távol, így aztán végképp nem volt kivel elmúlatni az időt. Barbara ugyan többször próbálkozott a lány kedvében járni, sikertelenül. Egy tizenhárom éves kamasz figyelmét igen nehéz lekötni, főleg ha az ember már nem éppen fiatal… Igaz, hogy a nevelőnő alig volt idősebb Prissy szüleinél, de a személyiségbeli különbség szembetűnően nagy volt. Addig még a lány szülei energetikusak és minden új dologra nyitottak voltak, addig Barbara inkább a megszokások és a lassú, de biztos cselekvések híve volt. Mindezzel nem volt semmi baj mindaddig, ameddig Prissy bele nem lépett a kamaszkorba, körülbelül 2 évvel ezelőtt. Tíz-tizenegy éves kora körül változott meg, akkor kezdődtek az első komolyabb ellentmondásai és lázadásai. Nevelőnője nehezen bírt vele, de a hisztik és a veszekedések végén mindig kiderült, hogy ő tényleg csak jót akar, és azt tartja szem előtt, hogy a lánynak mi a legjobb.

Barbara lépteihez hasonló lassúsággal ugyan, de végre elérkezett az a nap, amikor Prissy szülei hazajönnek. A lány izgatottan várta a telefont, hátha újabb híreket kap, hogy merre tartanak. A készülés azonban csak nem akart megszólalni. „Nem gond! Biztos túlságosan elfoglaltak, hisz mindig azok – gondolta magában. Inkább szólok Barbarának és megkérem, hogy készítse el a kedvenc ételüket, a narancsos kacsát. Közben meg talán el is leshetnék tőle pár trükköt is!”

Leszaladt a lépcsőn, majd nevelőnőjét kereste. Mivel sehol sem találta, így Ernesthez fordult. A jó öreg inas azonban csak annyit közölt vele, hogy sürgős ügyben el kellett szaladnia, de hamarosan jön. „Nagyszerű. Neki is pont most kellett elsietnie, amikor a legnagyobb szükségem lenne rá. No, nem baj, majd megpróbálok én elkészíteni valamit! Ott van a szakácskönyv. Csak nem lehet olyan nehéz!” A fiatal lány besétált a konyhába, majd körülnézett. Azt a szakácskönyvet kereste, amiben Barbara mindig olyan jó ötleteket szokott találni. A kutatás közepette hatalmas ricsajt csapott az edények és a tányérok ide-oda pakolgatásával. Az inas rögtön beszaladt a konyhába és rémült pillantást vetett a lányra.

- Elárulod, hogy miben mesterkedsz?

- Csak a szakácskönyvet keresem. Azt, amelyiket Barbara úgy szereti!

- Az edények között? Na, gyere el onnan, de gyorsan! – mondta Ernest, majd megfogta a kamasz kezét és finoman kivezette a konyhapult mögül. Elfordította a lányt, majd az egyik szemközti polcra mutatott.

- Ó, és tényleg! Hiszen ott van! Hogy nem vehettem én ezt észre előbb? Köszönöm Ernest! – hálálkodott Prissy.

- Igazán nincs mit. Ha nem tévedek, akkor főzni készülődsz, igaz?

- Igen! Vagy legalábbis megpróbálkozom valami hasonlóval…

- Örülök annak, hogy új dolgokat szeretnél kipróbálni, de kérlek, hogy legyél nagyon óvatos! Nem lenne jó, ha a szüleit egy égő ház fogadná!

- Ugyan már, lazíts Ernest! Nem lesz itt semmi probléma, a kezemben van az irányítás.

- Igen, éppen ez az amitől félek… - jegyezte meg halkan az inas.

- Majd megmutatom én! – mondta a lány, duzzadó önbizalommal. - Mindenki büszke lesz rám!

Fellapozta a szakácskönyvet, gyorsan rá is talált a narancsos kacsa receptjére, de amint végigfutott a teendők listáján, rájött, hogy nem ezzel a fogással kéne kezdenie. Tovább lapozgatott, ameddig meg nem állt a tekintete egy csokis süteményen. Viszonylag egyszerűnek tűnt a recept, ezért neki is látott. Előkészítette a hozzávalókat, összekeverte a tésztát, majd beleöntötte egy tepsibe. Ügyelt arra, hogy mindent a leírtak alapján csináljon. A sütő bekapcsolásával akadt némi problémája, de gyors tanulékonyságának köszönhetően pár perc elteltével már tudta kezelni a masinát.

Amíg a sütemény sült, Barbara az egyik közeli kisváros kórházában tartózkodott. A rendőrök még Prissy sütésének kezdete előtt hívták fel, hogy egy autó a felismerhetetlenségig összeroncsolódott. Egy házaspár ült benne, akik a megtalált iratok alapján Hamondék lehetnek. Mivel a telefonjaik gyorshívóján a nevelőnő szerepelt elsőnek, őt értesítették az esetről, amely valósággal sokkolta Barbarát. Fel sem tudta fogni, amikor először hallotta, hogy a nő az életét vesztette, a férfiért pedig még mindig küzdenek a műtőben. Ez az egész szituáció olyan szürreális volt. „Hisz délelőtt még beszéltünk telefonon” – gondolta magában a sokkot kapott nő. Nem akarta elhinni, hogy tényleg a Hamond házaspárról van szó. Kérdezgette is a rendőröket, hogy biztosak-e abban, hogy őket találták meg abban a járműben. Ők persze azt felelték, hogy mivel az iratok és a gépjármű rendszáma is megegyezik, csak és kizárólag ők lehettek. Barbara kétkedései azonban a rendőrök bizonyosságát is megingatta, ezért megkérték a nevelőt, hogy azonosítsa a házaspár női tagját. Barbara amúgy is eléggé magán kívül volt, igazán nem hiányzott neki ez. Rövid kérlelés után azonban erőt vett magán és remegő lábakkal ugyan, de besétált a szobába. Olyan gyorsan akart túl lenni ezen az egészen, ahogy csak lehet. Nem tartott tovább a szörnyű procedúra egy-két percnél, ő mégis úgy érezte, mintha a fél napját odabent töltötte volna. Sajnos meg kellett erősítenie a rendőrök feltételezését: tényleg Lucinda Hamond feküdt ott élettelenül.

A krimibe illő azonosítást követően pár nyomozó visszakísérte Barbarát a kórház várótermébe, majd leültették és hoztak neki egy jó erős kávét, abban bízva, hogy majd attól visszanyeri egészséges színét. A nő azonban nem fogadta el a forró italt. Az egész teste görcsben volt, a gyomráról nem is beszélve. Biztos volt abban, hogy egy korty se menne le a torkán. Inkább csendben, a gondolataiba révedve várakozott tovább, hátha legalább Prissy édesapjáról kap majd valami jó hírt. Úgy tűnt, mintha a percek olyan versenyt tartanának egymás között, hogy ki tud lassabban eltelni. Valóságos kínszenvedés volt az egy óra, amit várnia kellett, amíg a főorvos ki nem jött a műtőből és oda nem sétált hozzá. Levette a maszkját, majd leguggolt a nő elé. Arckifejezésén tisztán látszott, hogy valami nagyon rossz hírt készül éppen közölni.

- Ne! Ne mondjon egy szót se! Úgyis tudom, mi következik – mondta Barbara a könnyeivel küszködve.

- Jaj, ne gondoljon rögtön a legrosszabbra! Nem halt meg! Sajnos azonban nem sikerült teljes egészében rendbe hoznunk. Az egyik lába oly mértékig roncsolódott a baleset során, hogy amputálnunk kellett. Továbbá több helyen súlyos belső vérzést szenvedett, a koponyája is csúnyán megsérült. Nem valószínű, hogy a szervezete elbírná az ébresztést, ezért mesterséges kómában tartjuk.

- Ó, Istenem… Esetleg még valami, amit tudnom kéne?

- Röviden ennyi – feleli az orvos. – Borzasztóan sajnálom, ami történt. El se tudom képzelni, hogy most mit érezhet a család többi tagja. Kérem, fogadja őszinte részvétemet!

- Köszönöm, de sajnos a részvét nem könnyíti meg a helyzetet. Tudja, hogy mi ebben az egészben a legrosszabb? – kérdi a nő. – Mindazt, ami ma történt, még el kell valahogy mondanom a lányuknak, aki mindössze csak tizenhárom éves. A kamaszkor közepén van… Amúgy is nehéz kezelni, nem hogy egy ilyen szörnyűség közlése után…

- Nagyon sajnálom. Bizonyára nem lesz könnyű. Ha gondolja, akkor a kórház egyik pszichológusa is elkísérhetné.

- Az jó lenne, köszönöm.

A sütemény épp elkészült, Prissy gondos odafigyeléssel vágta fel egyforma kockákra. „Nem is rossz, főleg nem első próbálkozásra! Anyuék biztosan örülni fognak neki!” – gondolta, majd letette a tálat az ebédlő asztalára. Leült az egyik székre és várt. Közben elmajszolt párat a frissen sült édességből. A sütemény egyre csak fogyott, éppen úgy, ahogy a lány türelme is. Már este kilencet ütött az óra, de a szülei még mindig nem érkeztek meg. Próbálta őket felhívni, de egyikőjük sem vette fel a telefont. Kezdett ideges lenni. Feszült léptekkel sétált fel-alá. Érezte, hogy valami nagyon nincs rendben. Akármilyen elfoglaltak is voltak, mindig küldtek legalább egy SMS-t, hogy minden rendben van, és hamarosan megérkeznek. Most viszont semmilyen jel nem érkezett a hogylétükről.

Negyed 10 körül Prissy végre mozgásra lett figyelmes. A bejárati ajtóhoz szaladt, amit közben Ernest már készségesen kinyitott. A szülei helyett azonban Barbara állt ott, könnyes szemekkel, oldalán két férfival. Az egyik egyértelműen rendőr volt, hisz egyenruhát viselt, a másikról azonban az első benyomás nem árult el semmit.

- Mi folyik itt? – kérdezte a lány ingerülten. Nevelője és a két férfi azonban némán lépett be az ajtón, majd a nappali fele vették az irányt. Barbara elhaló hangon mindenkit arra kért, hogy foglaljon helyet, majd – igazi angolhoz méltóan – kiment, és készített egy nagy adag, gőzölgő teát.

A pszichológus már épp belekezdett volna a monológjába, amikor Barbara a konyhából arra kérte, hogy inkább hallgasson. Percekig ültek szótlanul. Végre elkészült a tea, melyből mindenki kapott egy csészével. A nő leült Prissy mellé, megfogta kezét és simogatni kezdte. Próbálta elrejteni nagyfokú kétségbeesését, de a szeme akarata ellenére is könnybe lábadt.

- Jaj, drága Prissym! Nem is tudom, hogy hol kezdjem…

- Talán ott, hogy nem rémítesz halálra, hanem végre elmondod, hogy mi a fenéről van szó! – felelte a lány idegesen. A kezét is elrántotta és maga előtt összekulcsolta.

- Rendben, igazad van! Sajnálom. Igazad van, csak annyira nehéz a történteket megfogalmaznom… Éppen ezért van itt ez a két úriember, hogy segítsenek. Egyikőjük rendőr, a másik pedig egy igazán remek pszichológus.

- Pszichológus? Minek az neked? És anyuék hol vannak?

- Nem csak nekem kell – válaszolta Barbara -, hanem neked is. Éppen azért, mert a szüleidről van szó.

- Nem… Nem! Az nem lehet… Mondd, hogy nem történt velük semmi baj, könyörgök, mondd!

- Elhiheted, hogy azt szeretném a világon a legjobban, de sajnos nem tehetem. Hazafelé jövet ugyanis az egyik szomszéd kisváros határánál kisodrottak az útról és egy fának csapódtak. Az autó teljesen összeroncsolódott. Édesapád kómában fekszik az egyik közeli kórházban, édesanyád pedig… anyukád pedig…

- Mi van vele? – kérdezte a lány levegő után kapkodva.

- Sajnos nem élte túl a balesetet.

- Tessék? Hogy… hogy mi? Nem… ez nem lehetséges. Ő nem halhatott meg. NEM! – Prissy felállt, pulzusa az egekbe szökött, gyenge lépteket tett, ide-oda, majd összecsuklott a padlón és szívszorító zokogásba kezdett. Kezeit a mellkasára tette, úgy érezte, hogy mindjárt szétrobban belülről. Mintha valamilyen megmagyarázhatatlan erő épp széthasítani próbálja a bordáit. Teli torokkal üvöltött, közben tört-zúzott, amit csak ért. Nem érdekelte, hogy mi mennyire értékes, hogy mennyire fontos volt egykor szülei számára. Valamivel csillapítani próbálta nagyfokú fájdalmát és az éppen a keze ügyébe kerülő emlékek szétrombolása tűnt a legjobb megoldásnak, legalábbis abban a pillanatban.

- Kérlek, próbálj megnyugodni! – szólalt meg végül Barbara, aki már nem bírta tovább nézni a kamasz dührohamát.

- Megnyugodni? Próbáljak meg MEGNYUGODNI? Mégis hogyan? Egész nap arra vártam, hogy anyuék végre hazaérjenek, erre idejössz nekem ezzel a két díszpinttyel és közlöd, hogy anyu meghalt, apu pedig kómában fekszik. Szerinted mégis hogy a fészkes fenébe tudnék most megnyugodni? Sose fogok már megnyugodni, ha tetszik neked, ha nem!

- Dehogyisnem! Hidd el, idővel majd jobb lesz! – szólt közbe a pszichológus.

- Idővel, mi? Milyen jól tudja! Mondja csak Dr. akárki is legyen… Érte már életében ekkora tragédia?

- Nem, hála az égnek, de…

- Akkor hallgasson! – vágta félbe Prissy. – Semmit sem tud erről az egészről! Fogalma sincs, hogy milyen ez az egész! Nem tudja, hogy most épp mit élek át legbelül. Senki sem tudja!

- Tombolj csak, az ilyenkor sokat tud segíteni – állapította meg a pszichológus.

- Tudja, mi segítene igazán? Ha ezt a vázát a fejéhez vágnám, és többé nem okoskodna itt nekem!

- Na, na! Erőszakra semmi szükség! – szólalt meg a rendőr is, aki rögtön felpattant a kanapéról, hogy visszafogja a lányt.

- Nem akarsz inkább felmenni a szobádba? – kérdezte Barbara.

- Nem tudom. Semmit sem tudok. Azt se, hogy mit akarok… Semmit nem érzek – mondta Prissy kétségbeesetten.

- Én viszont tudom, hogy ott sokkal jobb lesz neked! Gyere, felkísérlek! - mondta a nő, majd támogatva a gyenge és a sírástól szédülő lányt, felment az emeletre.

- Úgy gondolom, hogy most az lesz a legjobb, ha távoznak! – mondta Ernest, aki eddig csendben üldögélt a háttérben. Őt is a sírás kerülgette, de még volt benne annyi erő, hogy visszatartsa könnyeit addig, ameddig a rendőr és a pszichológus el nem ment.

A két segíteni próbáló, ámbár feleslegesnek bizonyuló ember távozását követően a Hamond-ház zokogástól és fájdalomtól lett hangos. Ernest a saját szobájában sírt, Prissy a lépcső tetején, összeroskadva bőgött Barbara ölében. A nő sem bírta már tovább, a lánnyal együtt sírt a legfelső lépcsőfokon. Szorosan ölelték egymást, de ez sem segített abban, hogy lelkük megnyugodjon. Mind a hárman szerették és tisztelték a Hamond házaspárt, éppen ezért a két alkalmazott is úgy élte meg a tragédiát, mintha csak a saját rokonaikat veszítették volna el. Ami még fokozta a kétségbeesést, az

Prissy jelenlegi és jövőbeli helyzete volt. Valósággal belehasadt a két felnőtt lelke, amikor belegondoltak abba, hogy mi lesz most a fiatal lánnyal, aki egyenesen imádja a szüleit. Az ő fájdalmát ugyan nem tudták átérezni, de a tudat, hogy milyen borzalmakat élhet most át ez a gyermek az ő fájdalmukat is erősítette.

II. FEJEZET A GYÁSZ

Két nap telt el a szörnyű balesetet követően. A fiatal lány azóta szinte ki sem mozdult a szobájából. Vagy aludt – már amennyit képes volt a sok szörnyű felbukkanó kép mellett -, vagy zokogott. Enni is csak annyit evett, ami elég volt ahhoz, hogy gyomra irritáló korgását csillapítsa. Barbara többször próbálta kicsalogatni a szobából azzal, hogy a friss levegőn sokkal jobban érezné magát, de a lány egyáltalán nem hitt ebben. Őszintén szólva azt sem hitte el, hogy ez az egész valaha is jobb lesz. Mérhetetlen nagy fájdalmat érzett. A lelke milliónyi apró darabkára tört. Nem értette, hogy fájhat minden egyes porcikája, amikor legbelül olyan üresnek és elveszettnek érezte magát. Sokszor próbált napközben is aludni egy keveset, de amint lehunyta a szemét, mindig a történteken gondolkodott. Ha pedig mindezek ellenére sikerült elaludnia, akkor kis idő elteltével rémálmaiból riadt fel, melyek mindegyike valóságosnak tűnt. Olyan fokú fáradtság fogta el, amilyennel még életében nem találkozott. Ez a fáradtság azonban nem volt fizikai, de még szellemi sem. A lelki fáradtság marcangoló érzése fogta el Prissyt, amitől úgy érezte, hogy mozdulni sem bír. Egész napokat feküdt az ágyában, de ez sem segített a fáradtság legyőzésében. Úgy érezte, mintha kilométereket futott volna le, miközben alig mozgott valamit.

Sokat töprengett azon, hogy miért történhetett vele ez az egész. Sok lehetőség vetődött fel benne, köztük az is, hogy talán valami felsőbb hatalom akarta mindezzel megleckéztetni. „De vajon miért? Soha nem ártottam senkinek. Nem gúnyolódtam és nem is bántottam senkit, se fizikailag, se szóban. Általában ezek a dolgok inkább velem történtek… De akkor mégis miért érdemeltem ki mindezt? Olyasmit tehettem, amiről fel se fogtam, hogy mennyire rossz? De mégis mi lehetett az? Mi lehet annyira megbocsájthatatlan, amivel azt érdemeltem, hogy elvették tőlem a szüleimet? Mit tehettem? Mit véthettem akkorát?” – kérdezgette magától, majd összekuporodott szobájának egyik sarkában. Barbara hangosan kopogott az ajtaján, kérte, hogy had beszéljen vele. Prissy először látni sem akarta, egy szót sem akart vele váltani, de idővel hallotta, hogy nevelője mennyire eltökélt és bizony addig nem fog felhagyni a kopogtatással, ameddig be nem engedi. Éppen ezért - az idegesítő dörömbölést elkerülendően -–a lány végre valahára felállt és odasétált az ajtóhoz. Lábai teljesen elzsibbadtak a sok kuporgástól, így igazán nehezére esett megtenni azt a pár lépést is. Némi hezitálás azért megelőzte az ajtónyitást, de végül beengedte Barbarát.

- Tudom, hogy ami történt…

- Ne, hagyjuk! – vágott közbe Prissy. – Nem akarok erről beszélni! Tudom, hogy mindenki azt mondja, hogy az ilyet ki kell beszélni, de én egyáltalán nem állok rá készen. De az is lehet, hogy alapjába véve nem vagyok ilyen természet…

- Rendben. Arról viszont muszáj beszélgetnünk, hogy édesapádat illene meglátogatnod!

- Minek? Úgyis kómában van.

- Kérlek, ne beszélj róla ilyen hangon! – figyelmeztette Barbara. – Különben is attól, hogy valaki kómában fekszik, még képes érzékelni a külvilág ingereit!

- Ingereit? Köszi, de én nem akarok csupán csak egy inger lenni.

- Tudod jól, hogy nem így értettem! Mindegy, látom, hogy erre most semmiképp se tudlak rávenni. Majd a későbbiekben még visszatérünk rá. A másik dolog azonban, amiről beszélni szerettem volna veled, az a temetés. Holnap délután lesz, remélem, hogy nem feledkeztél meg róla.

- Holnap? – lepődik meg a lány. – Ilyen hamar? Én… szóval én nem hiszem, hogy el tudok menni.

- Olyan nincs! Muszáj eljönnöd, hogy vehess egy utolsó búcsút anyukádtól!

- De én nem akarok elköszönni, az olyan végleges…

- Tudom drágám. Addig, ameddig nem vesz az ember végleges búcsút, addig még benne él a remény, hogy talán mégsem igaz ez az egész – mondta Barbara megértően.

- Pontosan!

- De ennek ellenére azért szeretném, ha anyukád kedvéért összeszednéd magad egy picikét és eljönnél holnap.

A beszélgetés itt megakadt. Prissy nem tudott és nem is akart reagálni minderre. Elfordult Barbarától, a fal felé és szótlanul arra várt, hogy kimenjen a szobájából. Így is lett. A nő ugyan nem szívesen, de magára hagyta a lányt, aki szobája csendjében keresgélte tovább az okokat.

Másnap reggel – sok töprengést követően – végül már oda jutott, hogy erről az egészről a szülei tehetnek. Tudták, hogy három hete egyfolytában esett és arról is tudomásuk volt, hogy a környező utak ilyenkor borzasztóan veszélyesek. Ennek ellenére ők mégsem vigyáztak eléggé. Éppen ez miatt történt a baleset. A sors meg akarta őket leckéztetni, csak kissé túl messzire ment… Nem is a kamaszt akarta megbüntetni az univerzum, hanem a szüleit. Mindezen következtetés után a lány egy nagyon kicsit megnyugodott. A lelkiismeret furdalása is alább hagyott. Már nem okolta magát amiatt, hogy édesanyját elveszítette. A lelkiismeret helyét azonban a harag töltötte ki. Elképesztően mérges volt a szüleire, amiért nem vigyáztak magukra kellőképp. Ha óvatosabbak lettek volna, akkor most nem kéne egy temetésre készülnie és a kómában lévő apját sem kéne meglátogatnia. „Az egészről csak is ők tehetnek!” – jelentette ki a lány magában.

Pár óra elteltével Prissy forrongva a dühtől járkált fel s alá a szobájában. Közben néha-néha rápillantott az ágyán heverő koromfekete ruhára. Amikor megvette, nem gondolta, hogy egy ilyen eseményen fogja először viselni. Elmondhatatlanul mérges volt, legszívesebben darabokra tépte volna a ruhadarabot. Eddig kifejezetten kedvelte a feketét, de most, hogy ténylegesen a gyász színévé, annak képviselőjévé változott, már rá sem bírt nézni. Érdekes, hogy egy-egy esemény milyen mértékben képes megváltoztatni a hozzáállásunkat, illetve az ízlésünket adott dolgokkal kapcsolatban. A lány sem hitte volna soha, hogy valaha is ennyire taszítani fogja ez a szín. Nevelője kérlelésére azonban összeszorította a fogát és végül felvette a ruhát. Remegő lábakkal hagyta el a szobáját. Mielőtt elhagyták volna az emeletet, egy pillantást vetett szülei hálószobájára. Pontosan tudta, hogy az a szoba soha nem lesz már a régi, éppen úgy, ahogy az élete sem. A helyiségben ugyan nem változott semmi azóta, hogy a szüleivel tragédia történt, ennek ellenére az összes benne található tárgy csak úgy ontotta magából a fájdalmat és a gyászt.

Viszonylag hamar kiértek a temetőbe, aminek Prissy különösen örült, hisz a kocsikázás furcsa mód émelygő érzést keltett a gyomrában. Barbara és Ernest szálltak ki előbb a járműből, majd amikor a lány is akart, rájött, hogy nem tud. Esze ágában sem volt egyedül maradni a járműben, főleg a kellemetlen utazást követően, de lábai nem engedelmeskedtek neki. Hiába próbált többször

is felállni az autó hátsó üléséből, nem sikerült. Úgy érezte, mintha lebetonozták volna mind a két lábát a jármű padlózatába. A pár perces kínlódást követően végül Ernest volt az, aki karjában kiemelte a törékeny alkatú kamaszt.

A temetés pontos helyszínéhez közeledve a lány belekarolt Barbarába. Olyan erősen szorította a nő karját, ahogy csak tudta. Egyrészről azért, mert nem állt magabiztosan a lábain, másrészről pedig azért, mert nagyon félt. Nem akart szembenézni a valósággal, nem akart végső búcsút venni attól az embertől, akit a világon talán a legjobban szeretett. Szíve szerint elfutott volna olyan messzire, amilyen messzire ember csak tud – persze sétálni is alig bírt, úgyhogy el kellett vetnie ezt a menekülési tervet. Ahogy egyre közelítettek a sírhoz, Prissy meglátta sírkövet és a feldíszített koporsót. Több se kellett neki, újra megrökönyödött. Lábai megint nem akartak egy árva lépést sem tenni, ahogy ő maga sem. Kitépte kezét Barbara karjából és egy közeli fához lépkedett. Leguggolt a tövébe, arcát a tenyerébe rejtette, majd keserves zokogásba kezdett. Nevelője rögtön utánaszaladt, őt követte Ernest is. Mindketten próbálták megnyugtatni a lányt, de csodára sajnos ők sem voltak képesek. Prissy csak sírt, és sírt, a csitító szavak hallatán csak egyre jobban és hangosabban. Közben végig azt mondogatta, hogy ő mindezt nem akarja, nem képes ott lenni és végignézni a temetést.

A pap a távolban látta, hogy valami nincs rendben. Kis türelmet kért az összegyűlt emberektől, majd lassú léptekkel a robosztus mogyorófához sétált. Amint megpillantotta a zokogó kislányt, rögtön lekuporodott mellé és megsimogatta a hátát. Prissy nem szerette, hogy ha vigasztalják, főleg most viselte nagyon nehezen, de nem mert rászólni a kedves, öreg atyára, ugyanis nem tudta, hogy egyáltalán szabad-e elutasítani az ő segítségét. A pap próbált vele szóba elegyedni, kérdezte, hogy az ő édesanyjáról van-e szó, de választ csak Barbarától kapott. Óvatosan megfogta a lány arcát majd feléje fordította. Gyengéden letörölte a könnyeit, majd közölte, hogy addig várnak, ameddig csak kell. Prissy szégyellte magát, amiért miatta kell várakoznia a szép számú tömegnek.

- Ugyan, ne érezd ezért rosszul magad leányom! – mondta a pap. – Sose szégyelld magad az érzéseid miatt! Ebben a helyzetben minden reakció normálisnak mondható. Egy ilyen tragédiára bizony nem létezik forgatókönyv. Nincs meghatározva, hogy kinek miként kellene viselkednie. Nyugodj meg gyermekem! Ha úgy érzed, készen állsz, akkor elkezdjük a szertartást, ha nem, akkor várunk még. Biztos vagyok abban, hogy mindezt a jelenlévők is meg fogják érteni.

A lány hálás tekintettel nézett az öreg papra, akinek szavai egészen a szíve mélyéig hatoltak. Sokat segített neki, már egészen meg is nyugodott. Felállt, és közölte, hogy készen áll. Elsétáltak a szertartás helyszínéig, majd helyet foglaltak az első sor három üresen maradt székén. A pap is odaállt a koporsó mellé, a tömeg felé fordult és belekezdett a beszédébe. Prissy kezdetben azt hitte, hogy mindenki itt van, akire számítottak, de hamar észrevette, hogy az első sor szélén még egy szék áll üresen. Feltűnően elkezdett forgolódni, hogy rájöjjön ki nem tette tiszteletét az édesanyja felé, de Barbara rászólt, hogy inkább arra figyeljen, amit az atya mond.

A jó öreg pap igazán szép beszédet tartott. Említett részleteket a Bibliából, beszélt az elmúlásról és a veszteségről. Végül azért imádkozott, hogy Lucinda Hamond lelke üdvösségre találjon és bebocsátást nyerjen a Mennyország kapuján. A fiatal lányt nagyon meghatották Stanley atya szavai. Még sosem érintették meg ennyire az efféle, hittel kapcsolatos monológok. Édesanyja lelkének említésénél Prissy érezte a jelenlétét. Megkérdőjelezhetetlenül azt érezte, hogy a lelke ott van közöttük és meglepő módon ez nem ijesztette meg, hanem könnyes arcára piciny mosolyt tudott csalni. Mintha anyukája azt üzente volna, hogy nem lesz semmi baj. Ennek köszönhetően a lány igazi felnőtt módjára állt helyt a szertartás során. Sokkal erősebbnek érezte magát, mint mielőtt elindultak otthonról. Azonban amint elérkezett az a pillanat, amikor leeresztették a koporsót, Prissy már koránt sem érezte magát olyan nagyon jól. Újra a fájdalom mardosó érzése lett rajta úrrá. Még rosszabbul érezte magát, amint elkezdték földdel befedni a koporsót. Olyan érzése volt, mintha csak lelkének egy darabkáját tépték volna ki és azt temetnék most el, édesanyjával együtt. Émelyegni,

majd szédülni kezdett. Szemeit behunyta, nem bírta tovább nézni, ahogy szeretett anyukája végleg eltávozik ebből a világból.

A halotti tor helyszínén tért újra magához. Fogalma sem volt, hogy mi történhetett, és hogy miért nem emlékszik az idevezető útra. Egy doktornő világosította fel, hogy a temetés legvégén elveszítette az eszméletét és elájult. „Bizonyára a nagyfokú lelki megterhelés és a kevés tápanyagbevitel az okozója. Eszik egy jót, megnyugszik és minden rendben lesz!" – mondta a doki Barbarának, akin még mindig látszódott a nagyfokú ijedelem. Prissy látta, hogy az orvos egy kis gyógyszeres dobozkát nyújt át nevelőjének, egy recepttel egyetemben. „Tuti, hogy valamiféle nyugtató. Ha azt hiszi, hogy én ezen fogok élni, akkor nagyon téved!" – gondolta a lány, majd felállt és az ételek felé vette az irányt. Már borzasztóan éhes volt, így rögvest nekilátott a falatozásnak. Közben átfutott az agyán, hogy mennyire morbid is ez a helyzet. Hatalmas eszem-iszommal zárnak le egy temetést. Egy olyan esemény után eszik degeszre magukat, ahol épp egy halott embertől búcsúztak el. Igaz, hogy az evés képes nyugtató hatással lenni a szervezetre, de Prissy nem gondolja, hogy ez lehet az oka annak, hogy ez a szokás kialakult. Különben is, ha nem lenne mindenki feketében, olyan lenne ez az egész, mint egy parti.

Furcsa egy társadalomban élünk. Minden eseményt – legyen az jó vagy rossz, temetés vagy születésnap, búcsúzás vagy üdvözlés – étkezéssel nyugtázunk. Az ételnek sokkal fontosabb a társadalmi szerepe, mint azt sokan gondolnák. Nem csak éhség esetén étkezünk - bár főhősünk most éppen ebből az okból kifolyólag falatozik. Eszünk, ha ünnepelünk, ha gyászolunk, eszünk, ha boldogok vagyunk és akkor is, ha szomorúak. Eszünk, ha épp nincs jobb dolgunk, vagy ha találkozunk valakivel. Csoda hát, hogy életünk majdnem egész része az étkezés körül forog? De ez most nem igazán tartozik ide…

Prissy evés közben rájön arra, hogy kié is lehetett az elhagyatott szék. Csak is Quentin bácsié! Hát persze! Apjának fivére sosem kedvelte igazán a lány édesanyját. Senki sem tudta, hogy ennek mi volt az oka, még maga Quentin sem tudott rá épkézláb magyarázatot adni. Minden alkalommal máshogy csűrte-csavarta a választ, de legtöbbször oda lyukadt ki, hogy mindössze nem kedveli. Nem követett el ellene semmi rosszat, fivérét sem bántotta, csak egyszerűen nem szimpatizálnak egymással. A lánynak mindezek ellenére rosszul esett, hogy bácsikája nem jelent meg a temetésen. Ismerte, és tudta jól, hogy nem épp egy egyszerű jellem, de ennek ellenére azért igazán megjelenhetett volna. Ilyen esetekben az embernek rendelkeznie kell azzal a képességgel, hogy félreteszi a kisebb-nagyobb nézeteltéréseket és tiszteletét teszi a másik irányába. Főleg úgy, hogy minderre most volt utoljára lehetősége.

Prissy próbált nem foglalkozni bácsikája bunkóságával, de igencsak nehezére esett. A halotti toron való helytállás azonban segített kissé félretennie ezt a témát. Amint helyreállt a vércukra, sorra fogadta az őszinte részvétnyilvánításokat a család ismerőseitől és olyanoktól is, akik számára vad idegennek számítottak. Hogy ezek hány százaléka volt valóban őszinte részvét, azt nem tudni. Sosem tudhatjuk, hogy ki gondolja komolyan és ki mondja pusztán csak udvariasságból. Bár talán egy ilyen tragédia esetén az emberek őszinteségi rátája magasabb, mint egyéb helyzetekben.

III. FEJEZET EGY NAGYBÁCSI

A temetést és a halotti tort követően Prissy nagyon elfáradt. Az újonnan érkező fizikai fáradtság azonban kifejezetten pozitív hatással volt lelkére. Sokkal kevesebb energiája maradt töprengeni és rágódni a dolgokon. A hazafelé vezető úton is csak a kilátással foglalkozott. Nézte a dús lombozatú fák sokaságát, ahogy őrökként állnak sorban az országút mellett. Gyors suhanásuk azonban fárasztóan hatott a lány szemeire. Éppen ezért inkább hátradőlt és azt figyelte, ahogy Ernest végigvezeti az autót, egészen hazáig.

A házhoz érve hulla fáradtan kászálódott ki mindenki a járműből. Közülük is Prissy volt az, akinek épp, hogy csak egy leheletnyi ereje maradt. Pontosan annyi, amennyi elég ahhoz, hogy elsétáljon a bejáratig, felmenjen a szobájába és elterüljön a kényelmes ágyában. Belépve azonban a ház ajtaján, nem várt meglepetés fogadta a fáradt társaságot. A temetésen tiszteletét nem adó Quentin bácsi állt az előtérben. Felfúvódott, borostás képén hatalmas vigyor díszelgett. Olyan volt, mint aki nincs tisztában azzal, hogy mi is történt pár nappal ezelőtt. A lány dühében becsapta az ajtót, majd nagybátyja felé fordult.

- Mondd csak, te meg minek örülsz ennyire? – kérdezte Prissy sértődötten.

- Jaj, drága kis Priscilla! Hát annak örülök, hogy végre láthatlak! A gépem sajnos késve érkezett, nem akartam a szertartás végére beállítani, úgy érzem, hogy az illetlenség lett volna!

- Mintha tudnád mi is az valójában… - jegyezte meg halkan a lány, épp csak olyan hangerővel, amit rajta, meg esetleg a mellette álló Ernesten kívül nem hall senki.

- Na, mire vársz már? Gyere ide, had öleljelek meg! – mondta Quentin, majd erősen magához szorította a lányt. – Tegnap előtt hallottam, hogy mi történt. Annyira sajnálom! Kérlek, fogadd őszinte részvétemet édesanyád miatt! Tudom, hogy nem volt köztünk felhőtlen a viszony, de ez engem is borzasztóan érintett. Valósággal lesokkolt! Ami pedig Vincenttel történt… El se tudom hinni. Tényleg, voltál már bent nála? Hogy van?

- Kómásan, szerinted mégis hogy lenne? Egyébként még nem voltam bent, nem tudtam elmenni.

- Megértem. És azt is, hogy most miért is vagy ennyire utálatos velem szemben. Hasonló helyzetben én sem akarnék látni senkit, társalogni meg pláne nem lenne kedvem. Csodálom, hogy egyáltalán részt tudtál venni a temetésen! De nem fecsegek tovább, inkább visszavonulok a vendégszobába. Annak viszont örülnék, ha holnap reggel együtt reggeliznénk!

A lánynak más sem hiányzott, mint az, hogy megint viselkedni kelljen, főleg reggeli közben. A háta közepébe se kívánta most azt a vendéget, akire egyébként is haragudott a kihagyott temetés miatt. Tudta, hogy a késés csak egy rossz ürügy és igazából nem is akart meglenni a szertartáson. Fáradtsága helyébe újra a düh lépett. Szíve szerint azonnal elküldte volna Quentint melegebb éghajlatra, de tudatában volt annak, hogy mivel anyukája - hozzá hasonlóan – egyke volt és a nagyszülei sem éltek már, így ez a kellemetlen alak az egyetlen közeli rokona. Az ember, aki mindig saját magát helyezi előtérbe, akinek több nője volt már, mint egy kisebb város egész lakossága, és aki szívből gyűlölte azt a személyt, aki a lány számára a legfontosabb volt, az anyukáját. Ennek ellenére nem küldheti el, nem lehet vele teljes mértékben elutasító, hisz ő az egyetlen épkézláb

rokona. Senkije sem maradt rajta kívül. Éppen ezért igyekeznie kell a lehető legjobb viszonyt kialakítani bácsikájával.

A következő nap reggelén Prissyt egy megterített asztal várta az étkezőben. „Úgy látszik, hogy Quentin is nagyon igyekszik” – gondolta, majd jobban körülnézett az asztalon. Volt ott minden, amit szeret: palacsinta, pirítós, Barbara házi málnalekvárja, és csokis croissant is. A lány meglepődött a temérdek sok étel láttán és megkérdezte nagybátyját, hogy mindent Barbarával készítette-e el? Quentin kissé zokon vette a feltételezést és a kamasz által megütött hangot, majd közölte, hogy a palacsintát és a pirítóst is ő készítette. A többit, ami meg már kéznél volt – hála az ételfutárnak – csak szép rendben elhelyezte az asztalon. „A végén még hasznomra fog válni ez az alak” – gondolta Prissy, majd odahívta az asztalhoz Ernestet és Barbarát is, mire Quentin közbeszólt:

- Négyszemközt szerettem volna beszélni veled, bizalmas dolgokról.

- Nálunk mindig együtt evett a család, amibe beletartozik Barbara és Ernest is. Az engem vagy a családot érintő bizalmas dolgokról pedig nyugodtan beszélhetsz előttük is.

- Bizonyára, de most sokkal jobban örülnék, ha… - a mondatot Quentin már nem tudta befejezni, mivel megérkeztek az asztalhoz a többiek. Ezek után csendesen fogyasztották el a reggelit, csak általános dolgokról esett szó, mint az időjárás, az ételek minősége, stb. Az étkezés befejeztével Quentin karon fogta a lányt és megkérte, hogy jöjjön ki vele a kertbe. Prissy akadékoskodott, de végül kíváncsisága miatt bácsikájával tartott. Leültek az egyik fa alatt elhelyezkedő padra, majd a férfi belekezdett a reggelinél visszafojtott bizalmas mondandójába.

- A holnapi nap folyamán be kéne néznünk apukádhoz. Igazán nem akarlak sürgetni, de szerintem ideje lenne már megnézni, hogy van.

- Tudom, tudom…

- Nagyszerű! Akkor holnap reggel indulhatnánk is, ha neked is megfelel.

- Nekem jó. Egész nap ráérek – mondta Prissy kissé flegmán.

- Rendben! Akkor ezt is megbeszéltük. A következő, amiről mindenképp említést kell tennem, az a tanulmányaiddal, pontosabban annak jövőjével kapcsolatos. Eddig magántanuló voltál, ha jól tudom.

- Igen, de ez most hogy jön ide?

- Úgy, hogy szerintem sokkal jobb lenne, ha egy rendes, vagy akár egy bentlakásos iskolában kezdenéd a tanévet szeptembertől – közölte végül a lényeget Quentin.

- Tessék? – lepődik meg a lány. – Mondd csak, hogy a fenébe jött elő egyáltalán ez a téma? Miért foglalkoztat téged ez ennyire? És különben is egy bentlakásos iskolába? Látszik, hogy nem ismersz…

- Igaz, hogy nem töltöttem veled, veletek annyi időt, amennyit kellett volna… Visszatérve azonban a bentlakásos iskolához, mostanában minden tehetősebb család oda íratja a gyermekeket. Szerintem neked is csak a hasznodra válna. Szocializálódhatnál kicsit!

- Eddig nem éreztem, hogy bármi baj lenne a szocializáltságommal…

- Nincs is, igazán jól nevelt fiatal hölgy vagy! Csak arra gondoltam, hogy ha sokkal több időt töltenél a korodbeli fiatalokkal, az pozitívan hatna a személyiséged fejlődéséhez – állapította meg a nagybácsi.

- Szerintem az lesz a legjobb, ha most hagyjuk ezt az egész témát!

- Rendben, de később még visszatérünk rá. Állj! Állj, ne menj még sehova! A másik életbevágóan fontos dolog a gyámságoddal kapcsolatos.

- Nincs nekem szükségem gyámra, hisz nem vagyok árva! – vágta rá dühösen Prissy. – Ha elfelejtetted volna, apu még életben van, bár tény, hogy nem éppen aktív…

- Természetesen nem felejtettem el! És különben sem arra akartam kilyukadni, hogy árva lennél, csak akarok a témáról beszélgetni veled. Éppen azért, amiért Vincent most nem aktív – ahogy azt te is mondtad –, ideiglenes gyámra lesz szükséged. Szóval nem kell rögtön háborognod, nem végleges dologról van szó! A szüleid ilyen tragédia esetére egyébként engem és Barbarát jelölték meg esetleges gyámodként. De mivel én a vérrokonod vagyok, ő pedig csak a család beosztottja, ezért az én szavam lesz a döntő.

- Tessék? Te akarsz nekem parancsolgatni, akár csak egy gonosz mostoha?

- Dehogy akarok én neked parancsolni, különben se lehet – mondta Quentin gúnyosan. – Csupán csak a gondodat szeretném viselni.